

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie II 1 C 74/18 z powództwa P. B. przeciwko Skarbowi Państwa-Wojewodzie (...), (...) Urzędowi Wojewódzkiemu w Ł. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w punkcie pierwszym pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy w dniu 9 lipca 2002 roku w sprawie XIII GNc 1552/02, zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 14 kwietnia 2010 roku - w części - w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej za okres od dnia 31 lipca 2002 roku do dnia 14 kwietnia 2007 roku, a w punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałej części. Nadto w punkcie trzecim zasądził od Skarbu Państwa – Wojewody (...) Urzędu Wojewódzkiego w Ł. na rzecz P. B. kwotę 1 817 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, a w punkcie czwartym nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od Skarbu Państwa Wojewody (...) Urzędu Wojewódzkiego w Ł. kwotę 358 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 7 maja 2020 roku punkt 4 opisanego wyżej wyroku został uchylony na podstawie art. 395 § 2 k.p.c.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

W dniu 9 lipca 2002 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy wydał w sprawie XIII GNc 1552/02 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym zasądził od P. B. na rzecz Kombinatu Budownictwa (...) w likwidacji z siedzibą w Ł. kwotę 10 636,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 4 marca 2002 roku do dnia zapłaty oraz koszty postępowania w wysokości 2 000 zł wynagrodzenia adwokackiego i kwotą 211,20 zł kosztów sądowych. Nakaz zapłaty stał się prawomocny w dniu 30 lipca 2002 roku. Klauzula wykonalności została nadania nakazowi zapłaty w dniu 8 listopada 2002.

Na podstawie wyżej opisanego tytułu wykonawczego wierzyciel - Kombinat Budownictwa (...) w likwidacji z siedzibą w Ł. - złożył pismem z dnia 15 listopada 2002 roku wniosek egzekucyjny do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi Rewiru IV, Kancelaria (...) w Ł. przy ul. (...). Postępowanie egzekucyjne w tejże sprawie zawisło za sygnaturą akt Km 990/02. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało przesłane jego stronom w dniu 10 grudnia 2002 roku. Zostało one umorzone postanowieniem z dnia 21 lutego 2003 roku wobec stwierdzenia jego bezskuteczności. W jego toku nie wyegzekwowano żadnych kwot. Akta przedmiotowego postępowania zostały zniszczone.

W dniu 6 lipca 2004 roku (prezentata Sądu) wierzyciel Kombinat Budownictwa (...) w likwidacji z siedzibą w Ł. złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wniosek o nakazanie dłużnikowi P. B. wyjawienia majątku. Przedmiotowa sprawa zawisła za sygnaturą akt II Co 2068/04 i została zakończona w dniu 14 grudnia 2004 roku wskutek wyjawienia majątku przez dłużnika.

W dniu 27 listopada 2008 roku (prezentata Sądu) wierzyciel Kombinat Budownictwa (...) w likwidacji z siedzibą w Ł. złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wniosek o wydanie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 lipca 2002 roku wydanego w sprawie XIII GNc 1552/02 w zamian za utracony. Przedmiotowa sprawa zawisła za sygnaturą akt XIII GCo 389/09 i została zakończona wskutek wydania postanowienia w przedmiocie wydania tytułu wykonawczego w zamian za utracony postanowieniem z dnia 25 stycznia 2010 roku.

Nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy w sprawie XIII GNc 1552/02 z dnia 9 lipca 2002 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 14 kwietnia 2010 roku.

Na podstawie tak wystawionego tytułu wykonawczego, we wniosku z dnia 6 września 2010 roku Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa Dyrektor Generalny Delegatury (...) w Ł. wniósł o wszczęcie przeciwko powodowi P. B. postępowania egzekucyjnego. P. to zawisło za sygnatura akt Km 2326/10. Zajęcia wierzytelności dłużnika przysługującego mu od Naczelnika właściwego Urzędu Skarbowego – II Urzędu Skarbowego Ł. komornik sądowy dokonała pismem z dnia 6 września 2010 roku. Postępowanie to zostało umorzony na podstawie art. 824 § 1 pkt. 3 k.p.c. postanowieniem z dnia 22 października 2011 roku. Akta przedmiotowej sprawy egzekucyjnej zostały zniszczone. W toku postępowania na rzecz wierzyciela została przekazana łączna kwota 1 510,50 zł, jednak żadna jej część nie została zaksięgowana na pokrycie odsetek od należności głównej zasądzonej w spornym nakazie zapłaty.

Wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie spornego tytułu wykonawczego złożony przez pozwanego w dniu 13 lutego 2013 roku do komornika sądowego V. Ł. został zwrócony jej zarządzeniem z dnia 3 kwietnia 2013 roku wydanym w sprawie Km 192/13.

Zarządzenie komornika sądowego V. Ł. z dnia 3 kwietnia 2013 roku wydane w sprawie Km 192/13 w przedmiocie zwrotu wniosku egzekucyjnego zostało uchylone na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna z dnia 3 lipca 2013 roku wydanego w sprawie II 1 Co 4904/13.

W związku z powyższym komornik sądowy V. Ł. dokonała ponownej rejestracji wniosku egzekucyjnego wierzyciela z dnia 13 lutego 2013 roku. Sprawie nadano nowy numer w Repertorium Km 1296/13. W sprawie tej w dniu 9 października 2013 roku dokonano zajęcia wierzytelności przysługującej dłużnikowi P. B. od Naczelnika II Urzędu Skarbowego Ł.. Sprawa ta toczy się do chwili obecnej, choć pozostaje zawieszona na mocy postanowienia tutejszej jednostki z dnia 20 sierpnia 2018 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w sprawie oraz w załączonych aktach postępowań egzekucyjnych i sądowych wskazując, iż był on w zasadzie bezsporny.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji uznał powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 lipca 2002 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy w sprawie XIII GNc 1552/02 w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej za okres od dnia 31 lipca 2002 roku do dnia 1 września 2007 roku za zasadne w przeważającej części tj. w zakresie odsetek od należności głównej za okres od dnia 31 lipca 2002 roku do dnia 14 kwietnia 2007 roku.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na art. 840 § 1 punkt 2 k.p.c. i art. 125 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 lipca 2018 roku, który wskazywał, iż, roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z wpływem lat dziesięciu chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy, a jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Pomimo wystąpienia upływu długiego czasu od wydania wskazanego wyżej orzeczenia Sąd Rejonowy uznał, iż pozwany wykazał, iż w świetle przepisów art. 123 § 1 k.c. i art. 124 k.c. bieg terminu przedawnienia przerywał wielokrotnie. Zdaniem Sądu Rejonowego skutek przerwania biegu terminu przedawnienia wystąpił w przedmiotowej sprawie kilkakrotnie, a to na skutek składania kolejnych wniosków o wszczęcie postępowań egzekucyjnych w sprawach Km 990/02, Km 2326/10, Km 192/13 i Km 1296/13, a także wniosków o nadanie spornemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności – co nastąpiło w dniach 8 listopada 2002 roku oraz w dniu 14 kwietnia 2010 roku, podkreślając, że złożenie wniosku o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności stanowi czynność opisaną w treści art. 123 k.c. i art. 124 k.c.

Sąd Rejonowy nie zgodził się natomiast z poglądem, że złożenie wniosku o wyjawienie majątku przez dłużnika (powoda), czy też złożenie wniosku o wydanie tytułu wykonawczego w zamian za utracony stanowiły w przedmiotowej sprawie czynności, które wywołały skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczeń (w tym odsetkowych)

objętych spornym nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, powołując na poparcie swoje stanowiska orzecznictwo sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, jak i doktrynę (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1977 roku, IV PR 160/77, Legalis 20262; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 maja 2017 roku, I ACa 1533/16, Legalis 1695380; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 1971 roku, II CZ 87/71, Legalis 15580; Komentarz do art. 123 k.c. pod redakcją E. Gniewka, 2019 rok, wydanie 9, Legalis; uchwała Sądu Najwyższego Izby Cywilnej z dnia 19 listopada 2010 roku, III CZP 92/10, Legalis 260720).

Zdaniem Sądu a quo samo złożenie więc wniosku o wydanie spornego tytułu wykonawczego w miejscu utraconego w przedmiotowej sprawie nie przerwało biegu terminu przedawnienia roszczeń objętych nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 9 lipca 2002 roku w sprawie XIII GNc 1552/02, skutek taki został dopiero osiągnięty na skutek złożenia przez stronę pozwaną wniosku o wydanie (wskutek uzyskania postanowienia z dnia 25 stycznia 2010 roku o wydaniu tytułu wykonawczego w miejsce utraconego) wniosku o fizyczne wydanie tytułu wykonawczego.

Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Rejonowy podkreślił, że sprawa o wydanie tytułu wykonawczego w miejsce utraconego (rejestrowana w Rep. Co) kończy się po przeprowadzeniu rozprawy i wydaniu postanowienia w przedmiocie wydania tytułu wykonawczego w miejsce utraconego, na skutek spełnienia się ku temu ustawowych przesłanek. Postanowienie wydane w przedmiocie rozpoznania wniosku o wydanie tytułu wykonawczego w zamian za utracony musi się również uprawomocnić. Na mocy takiego postanowienia, zaopatrzonego we wzmiankę o jego prawomocności, wierzyciel zyskuje - ponownie - uprawnienie do otrzymania tytułu wykonawczego (pomimo faktu otrzymania go w przeszłości i umieszczenia w tym zakresie wzmianki w aktach sprawy sądowej, w której powstał tytuł egzekucyjny). Dalsze czynności w przedmiocie wniosku o „fizyczne” doręczenie tytułu wykonawczego, w tym czynności polegające na zaopatrzeniu orzeczenia sądowego w klauzulę wykonalności są podejmowane w sprawie, w której powstał „zagubiony” tytuł wykonawczy. Wniosek o fizyczne wydanie (przesłanie, doręczenie) ponownie tytułu wykonawczego jest niczym innym jak wnioskiem o zaopatrzenie tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności na skutek potwierdzenia uprawnienia wierzyciela w tym zakresie (w przedmiotowej sprawie na skutek wydania i uprawomocnienia się postanowienia z dnia 25 stycznia 2010 roku w sprawie XIII Co 385/09). Nie jest to czynność czysto techniczna, czy też techniczno – organizacyjna, ale czynność w charakterze merytorycznym (por.: uzasadnienie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1979 roku, III CZP 24/79, Legalis numer 21471). Z tych też względów zdaniem Sądu Rejonowego dopiero więc po prawomocnym zakończeniu sprawy o wydanie tytułu wykonawczego w zamian za utracony, może dojść do ponownego zbadania przesłanek warunkujących możliwość nadania orzeczeniu sądu klauzuli wykonalności i dopiero na tym etapie, właściwy wydział sądu tworząc ponownie tytuł wykonawczy i umieszczając klauzulę wykonalności na jego orzeczeniu, opatruje ją aktualną datą jej nadania, a nie datą jaka widniała na niej uprzednio w przeszłości - na pierwotnie wydanym tytule wykonawczym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy wskazał, iż okoliczności zaopatrzenia spornego nakazu zapłaty w klauzulę wykonalności w dniu 14 kwietnia 2010 roku nie była kwestionowana, a wobec braku dowodów w zakresie daty złożenia wniosku o nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym w sprawie XIII GNc 1552/02, za datę złożenia tego wniosku została przyjęta data nadania samej klauzuli wykonalności (14 kwietnia 2010 roku). Z tą też datą zdaniem Sądu pierwszej instancji nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczeń odsetkowych objętych spornym nakazem, co oznaczało, iż w oparciu o trzyletni termin przedawnienia należności okresowych wskazany w art. 125 § 1 k.c. przedawnieniu uległy odsetki za okres od dnia 31 lipca 2002 roku tj. od daty prawomocności nakazu zapłaty do daty poprzedzającej o 3 lata datę nadania spornemu nakazowi zapłaty sądowej klauzuli wykonalności w dniu 14 kwietnia 2010 roku – a więc do dnia 14 kwietnia 2007 roku. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy rozstrzygnął w oparciu o treść przepisu art. 98 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c. na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Jako, że powód żądał łącznie pozbawienia spornego tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej w łącznej kwocie 6 844,25 zł (okres od 31 lipca 2002 roku do 1 września 2007 roku), a uzyskał pozbawienie spornego tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie kwoty 6 375,09 zł, to zdaniem Sądu Rejonowego jego żądanie zostało uwzględnione w 93%. Na potrzeby rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, Sąd Rejonowy przyjął więc, że powód wygrał w przedmiotowej

sprawie w całości. Na koszty zasądzone od strony pozwanej na rzecz powoda złożyły się: 1 800,00 zł – wynagrodzenie pełnomocnika powoda w stawce podstawowej oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od niniejszego postanowienia złożył powód, który na podstawie art. 368 § 1 pkt 1 k.p.c. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 17 lutego 2020 roku, sygn.. akt II 1 C 74/18 w części, tj. w zakresie pkt 2 wyroku.

Wskazanemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj.: art. 125 § 1 zd. 2 k.c., art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że nadanie klauzuli wykonalności drugiemu tytułowi wykonawczemu, na rzecz następcy prawnego przerywa bieg terminu przedawnienia, w sytuacji gdy nie jest to czynność zmierzająca do egzekwowania wykonalności roszczenia i przerywająca tym samym przedawnienie albowiem jest nią dopiero po uzyskaniu ponownego tytułu wykonawczego – wniosek do właściwego sądu lub komornika o wszczęcie egzekucji.

W związku z powyższym, na podstawie art. 286 § 1 k.p.c. w zw. z art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy z dnia 9 lipca 2002 roku w sprawie XIII GNc 1552/02, opatrzonego klauzulą wykonalności – w części, w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej za okres od dnia 31 lipca 2002 roku do dnia 1 września 2007 roku;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe i stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje je za swoje.

Odnosząc się do podniesionego przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i art. 125 § 1 zd. 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię w pierwszej kolejności należy zauważyć, iż skarżący co do zasady nie kwestionuje, iż w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przerywa bieg przedawnienia. Skarżący na poparcie swojego stanowiska przytacza orzecznictwo sądów apelacyjnych i Sądu Najwyższego, z którym zgadza się również i Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie. Jak wynika bowiem z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., przerwanie biegu przedawnienia następuje przez każdą czynność przed sądami i organami określonymi w tym przepisie, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Wprowadzenie wymagania "bezpośredniości czynności" wynikało z potrzeby przeciwdziałania zbyt szerokiemu określeniu kręgu czynności, które miałyby wywoływać skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia, przy czym od przynajmniej 2004 roku orzecznictwo jednolicie postrzega, iż złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności odpowiada przesłance „bezpośredniości czynności” wskazanej w omawianym przepisie. Punktem zwrotnym w kształtowaniu się linii orzeczniczej w powyższej kwestii jest uchwała z 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03 (OSN 2005, Nr 4, poz. 58), w której Sąd Najwyższy stwierdził, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. W uchwale tej Sąd Najwyższy podkreślił jednocześnie, że pogląd ten dotyczy każdego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bez względu na sądowy lub pozasądowy charakter tytułu egzekucyjnego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2020 roku w sprawie I CSK 182/19, Lex nr 3159998).

Za taką wykładnią art. 123 § 1 pkt 1 k.c., według której hipotezą normy tego przepisu objęte są wszelkie czynności konieczne, czyli takie, których nie można ominąć w toku dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, a więc także czynność polegająca na złożeniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, przemawia względem na funkcję, jaką spełnia możliwość przerwania biegu przedawnienia przez czynności podjęte przez uprawnionego przed sądem lub innym organem albo sądem polubownym, w świetle założeń instytucji przedawnienia. Po podjęciu czynności koniecznej we wskazanym wyżej znaczeniu, do czasu ukończenia wywołanego nią postępowania, uprawniony nie ma bowiem możliwości inicjowania dalszych stadiów postępowania, nie może więc podjąć innej czynności koniecznej, mogącej też przerwać bieg przedawnienia. Dlatego omawiane czynności nie tylko powodują przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), ale też jego zawieszenie aż do ukończenia postępowania wywołanego daną czynnością (art. 124 § 2 k.c.). Uregulowanie to odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, zgodnie z którym, termin przedawnienia nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2003 r., V CK 13/03, OSP 2004, nr 4, poz. 53 i z dnia 9 maja 2003 r., V CK 24/03, nie publ., uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2002 r., III CZP 72/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 107 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2020 roku w sprawie I CSK 182/19, Lex nr 3159998).

Istotą sporu w przedmiotowej sprawie jest natomiast zważenie, czy także wniosek o fizyczne wydanie wierzycielowi tytułu wykonawczego po przeprowadzeniu postępowania w trybie art. 794 k.p.c. jest objęty hipotezą normy prawnej zawartej w art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Utrata przez wierzyciela tytułu wykonawczego uzasadnia odstępstwo od zasady, w myśl której w postępowaniu klauzulowym nie jest możliwe ponowne orzekanie o nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Utrata tytułu wykonawczego oznacza zdarzenie niezależne od woli wierzyciela, którego skutkiem jest zniszczenie tytułu wykonawczego lub utrata posiadania przez wierzyciela tego dokumentu. Nie uzasadnia zatem ponownego wydania tytułu wykonawczego świadome działanie wierzyciela prowadzące do takich skutków, np. przekazanie dokumentu zawierającego klauzulę wykonalności innej osobie (np. dłużnikowi) lub jego wyrzucenie, podarcie czy spalanie. (D. Zawistowski [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom IV. Artykuły 730–1088, red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 794, LEX) Powyższe oznacza, iż postępowanie w przedmiocie ponownego wydania tytułu wykonawczego w miejsce utraconego ma miejsce tylko i wyłącznie wówczas, gdy wierzyciel tytułu wykonawczego nie posiada, a uwzględnienie wniosku w takiej sprawie następuje tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy utrata tego tytułu nastąpiła niezależnie od woli wierzyciela. Nie ulega więc wątpliwości iż wierzyciel w takiej sytuacji, chcąc wszcząć postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi, co do którego tytuł utracił, nie może ominąć postępowania w trybie art. 794 k.p.c. Powyższa sytuacja jest więc porównywalna z postępowaniem o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, uprawniony bowiem nie ma możliwości realizowania roszczenia bez uprzedniego uzyskania tytułu wykonawczego w miejsce utraconego, zatem zdaniem Sądu Okręgowego i w tej sytuacji termin przedawnienia nie może biec. Już tylko na marginesie należy zauważyć, iż prawidłowo sformułowany wniosek wszczynający takie postępowanie zawiera również wniosek o wydanie przywróconego tytułu wykonawczego.

W przedmiotowej sprawie skarżący w apelacji określa wniosek złożony przez poprzednika prawnego wierzyciela w sprawie XIII GCo 385/09 w sprawie przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi jako drugi tytuł wykonawczy na rzecz następcy prawnego. Powyższe określenie jest niewątpliwie mylące ponieważ we wskazanej sprawie nie został wydany drugi tytuł wykonawczy. Dalsze tytuły wykonawcze wydawane są w razie potrzeby prowadzenia egzekucji na rzecz kilku osób lub przeciwko kilku osobom albo z kilku składowych części majątku tego samego dłużnika, a sąd na mocy art. 793 k.p.c. oprócz pierwszego tytułu wykonawczego może wydawać dalsze tytuły, oznaczając cel, do którego mają służyć, i ich liczbę porządkową. Niewątpliwie wydanie dalszych tytułów wykonawczych nie jest jednak czynnością bezpośrednio zmierzającą do dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia albowiem powyższe umożliwia wierzycielowi pierwszy tytuł wykonawczy. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż tytuł wykonawczy sporządzony w dniu 14 kwietnia 2010 roku jest w świetle przepisów k.p.c. pierwszym tytułem wykonawczym – złożenie wniosku o jego wydanie przerwało więc bieg terminu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe, należało dojść do wniosku, iż wydane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie jest prawidłowe, co musiało na podstawie art. 385 k.p.c. skutkować oddaleniem w całości apelacji powoda.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku na mocy art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 120 zł ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego za pośrednictwem poczty.